

לג:

עין משפט
נר מצוה

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

מסורת הש"ס

(א) מנחות מט. א. (ב) לעיל
(ג) פסחים נח: כ"ק קיא.
(ד) תמיד כח: מנחות מט.
(ה) שמות לו. (ו) לעיל דף ז. א.

ורה אור השלם

1. ושמות את השלחן מוֹחֵץ לפרכת ואת המנדה נבח השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן תתן על צלע צפון: שמות כו לה
2. והקטיר עליו אהרן קטרה סמים בבקר בבקר בזהביו את המנדה יקטירה: שמות לו ז

מוסף רש"י

כדי להרגיש כל העורה כולה. להשמיע קול החנן פס רב כמה פעמים שהיא כבוד לחץ שנאמר צניח אלהים נטק ברגם (לעזיד דוד) שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר. שלא יאז דבר נקטר בעצירה משעבדה שחרית (לפסוקים וס).

תום' ימים

[illegible]

מזבח הסנימי חלוצי פנים היא עדיפא טפי 101 ונוקמיה להדיחו. חשמת שיש לי לחונח להיות עומד ביניהם מדפדף ונוקמיה נהדיחו ולא פדף

אסירא. פי' בקונטרס נאמר
רבה (ומנחות לו.) ולטוטפות
ר"ח כשם הגאון עבורי דרשא
ת איתו של ראש שהרי למחר
לילה חסיד דביתו פגע ברישא
ד אליהו דקאי אהא דאמרינן
תחילה דבדרשא פגע תחילה
דשני גברי עינים דלא זריזי.

להטבת חמש גרות דנקמיה
והבא חרי אלף משום דקבני
וס ייל דתרי אחד לא שדין
טבת שתי גרות דאס לא כן
וכן כלל בנקר בתמיד דהשחא
כי קאמר געדין הטבה תהא
מן מנחם הפנימי דנקמים לזס
דין על התלוות בדאמר לעיל:
בתמיד וזי לא הוה שדין
לקס דפרשת זי שפיר אלף
אלף לוי שטת דאמר ואלהם

(ב) עד כאן שיך לעמוד הקודם.

ובי עייל להיכל בצומח פגע ברישא. קודם שיגיע למונרה שהצומח משוך כלפי מנרה קימעה: **משוך מן הכוסל**. מתייחס מן היכול אפיו שמי אמוח ומחלה שיעור דרך שני כהנים או אכל זה המסדרין שמי מעשרות של לחם הפנים בצנח ומצותו לסדרן ומלסלקן שיל וארבעתו נכנסין שנים מנל זה של פנים

לסלק את המערכת הישנה של
הפינס ושנים מולד זה לסדר החדש:
משוכה מן הכותל שתי אמות ומחלה.
כדמה ששולחן דהא כחיד (שמות כ)
נכה השלחן זה בלד זה: כלפי חוץ.
כלפי מזרח ללד פמה ההיכל: לוקמא
כדרייהו. מכון ביניהו ולמה נמשך
לחון: מדריש לקיש. דלחמ ר
מעבירין על הלכות: עבורי דרשא
אטוטפתא. ללחמ תפילין שצורע
בשביל תפילין של ראש אסור דהא
צורע פנע תחילה: סיני עביר
מדרשא לטוטפתא. מן הדורע יבא
על ראש יתח שצורע תחילה וחלח
יתח של ראש: בכקר בכקר דמי
גוריון. דלא לרין דהא אמן מכשיר
עדיף: שדינכו לפנא. שז מדה
בחרה דבר שאינו ענין לו תנאו
ענין לחבירו: דהנא תלחא והנא
פרי. הכא תלחא בהטעם נרות כחיד (י)

בצקר בצקר והאי' לרשדין עליה טו'
הא תלמא ובתמיד תמיז (ומת טו')
לא הכנס האחד תעשה בצקר והאי'
לרשדין עליה דלמחר דזקד זקד ורש'
התמיד: אע"ג דהכא תרי' והכא
תרי' הני מספרי שבעולא מספרת
לא עשה ועל לא תעשה שיתק
לעשה לקמן לרשדין ודף טו': אר"י
דמקדמת ליה ליה המיד אפסוקיה
במאי פסקת להטעת הנרות לאכלא
שאל כיון דלית ליה מיטריז ואח"כ
יקריז דאז התמיד תקדיס והקטורס
תאכל ואח"כ עובדת תפסקור. ואח"כ
מאי איכפת לך הניחא לר"ש בן
לקיס דלמחר אין הפסקתן אלא להניח
הנרם מהלך פסיעות וקול תחילת
עבודת צעורה: שפיר. יש יא' לך
לומר יפסקו ביניהם להמחין בין אן
לאין לאלא וליכנס ולא תהא עבודה
ביתמים: אלא לרבי יוחנן. דרבי'
בצקר בצקר בטיטיו חלקיה דרבי'
נרות חול בצקס אלא ויקדמו לעבודה
אחת אלמא יש עבודה ביניהם והא'
ליכא למימר אפסוקיה בדישון מונח
הפנימי דא"כ דמקדיס תעצב ה'
נרות לדישון הו' ליה מעביר על
המזות ועבודה הו' ליכא להקדיס
מקומה לתפא ביניהם שטולס סדורות
כאן ע"פ המערכות: לרבי' של
נאמר בו אלא בצק אחד. התמיד
נאמר בו תעשה בצק. ואח"כ

שדיין עליה חד מהקן דשני גוירין אדם התמיד הוא דשדיין עליה ולא
על האכזרים ואם תאמר מכפר עדיף אין כפרה אלא דם: מגין שלא
יהא דבר. יתכן על מערכה גדולה קודם לאכזרי התמיד:
ת"ל

[illegible][illegible]

(א) כהן שם מנחם הענין יותר ע"ש ועיין ש"י.

עבורי הרעא אטוועטא. פֿרש"י להניח חפצין בראש קודש שנייה חפצין של די אסור דאך מעצור על מצות חפצין של די דפנה בריש גזרות קודש שנייה לראש וקשה לפי דמאי אירא מדרש לקח סיפוק ליה מלמחר בפרק הקומץ רבה (מנחות 97.ו.) כשהוא מניח מניח של

וְכִי עֵינִי לְהִיבֵל בְּחֹשֶׁךְ
 *שָׁלַח בְּצִפּוֹן⁶ מִשְׁשׁוֹר
 וּמִחֲצָה וּמִנּוּרָה בְּדָרֶךְ
 שְׁתֵּי אֲמוֹת וּמִחֲצָה
 בְּאַמְצֵעַ וּמִשְׁשׁוֹר כְּלָפִי
 לְהַדְרִיחַ כִּיּוֹן דְּכֹתִיבִי
 הַשְׁלַח בְּעֵינִי דְחוּ אֶת
 מִדְרֵשׁ לְקִישׁ עֲבוּרֵי
 אֲסוּר הֵיכַל עֲבִיד מִדְרֵשׁ
 חֲמֵשׁ נֹרוֹת קוֹדֵם לְדֹרֶה
 קוֹדֵם לְהִטְבַּת שְׁתֵּי
 אֲבִי הַהוּא בִּבְקָר בִּי
 דְלֹא צְרִיכִי שְׂדֵינְהָהּ
 לְהִטְבַּת חֲמֵשׁ נֹרוֹת
 וְחַד שְׂדֵייה לְדָם הַתֵּת
 שְׁתֵּי נֹרוֹת חֹד שְׂדֵייה
 דְּלִיקְדָמִיה לְדָם הַתְּמוּיָה
 תְּרִי וְחַד שְׂדֵייה לְדָם
 לְהִטְבַּת שְׁתֵּי נֹרוֹת אֲבִי
 תְּרִי מִכְפָּר עֲדִיף אֲמִי
 וְאִימָא חֹד שְׂדֵייה
 דְּנִקְדָמִיה לְדָם הַתְּמוּיָה
 תְּרִי וְחַד שְׂדֵייה לְדָם
 חֲמֵשׁ נֹרוֹת דֹּאף עַל
 תְּרִי מִכְפָּר עֲדִיף אֲמִי
 מִפְּסַקְתָּ לְהוֹי הַנִּיחָל אֲמִי
 מִטְבִּינִי וְחֻזְרִים וּמִטְבִּי
 הַעוֹרֶה כּוֹלֵה שְׂפִיר אֲמִי
 בִּבְקָר בִּבְקָר חֲלֻקְתִּי
 לְמִיּוֹר אֲמִי לִיָּהּ
 בִּבְקָר בִּבְקָר דְּעֵצִים מִי
 לְגוֹפִיהָ דְקֹאמֵר רַחֲמָנֵהּ
 שֶׁל קְטוֹרֶת אֲמִי לִי
 עֲלִיהָ וְלֹא עַל חֲבֵרְתָּהּ
 מֵאִי שֶׁנָּא דְעִבִּיד הַטָּמֵא
 נִעְבִּיד הַטְּבַת שְׁתֵּי נֹרוֹת
 בְּהוּ עֲבִיד רֹבֹב וְנִעְבִּיד
 אֶת הַנְּרוֹת יִקְטִינָהּ וְאֶת
 וְהִטְבַּת שְׁתֵּי נֹרוֹת
 קֹרֵא בְּהִיטְבִּי אֶת
 וְקְטוֹרֶת לְאֲבִירִים דְּתִנְתִּי
 בּוּ בִּבְקָר בִּבְקָר לְדְבִרֵי
 בִּקָּר אַחַד בְּלֹכֵד וְאַבְרָם
¹¹שָׁלַח יְהוָה דְּבִרֵי קוֹ

במחילת המסוק להו"ל דאטו סברא לשווי מריוויו בנקב בחמד
דכפריסית לעיל ואע"ג דחד בדם וחד באברים מ"מ כיון
דבחד יצחא הוא לא מתבצר לומר כן:

העולה

[illegible]

עוד איהו חסלן אנה כמלן איהו דגל דתקדים שדור יכו' עה העצמות גדולה תוקף איהו העצמות שניה וכו' ועדין דכר דכעז נאך איהו.

12. The following table shows the number of people who attended the 2004 Summer Olympic Games in Athens, Greece, by country. The number of people who attended the 2004 Summer Olympic Games in Athens, Greece, by country is shown in the following table.

לא א מ"י פ"ח מהל' בית
הנחירה הל' ו':
ב (מ"י פ"ג שס הלכה ח):
לב ג מ"י פ"ד מהל' תפילין
הלכה ח:

רבינו חננאל

כדנתי כהדיא כי השלחן
בצפון המגורה בדרום
המזבוב נתון בימים שמיים
ימצא כלפי חוץ, ולמה הוא
שוקן כלפי חוץ, דבענין
שלחן נזכר המגורה, רחיו
להדיר, וכיון ששוקן המזבוב
משם כלפי חוץ, ומצא
השלחן והמגורה הנטה
למערב ואין זו חל או לא.
רבה שמד (יבד). כי שם
לזו אין מקביל על המזל,
אלא המזל סאדס מונע בה
חלילה צריך לעשות ואחר
כך יעשה המזל שאחוריה
להקדים והתפילין עליו הראש
להעבירי שעל (כידו) [היד]
והוא ששועל חתול, אסור,
לפי כשפועל חתול, כהפלה,
בזונו עם בריאס. פי
אז עברו ודרגא אטפסותא

אמור, הרבין אמור רבי
שטותו חליץ חליץ של
[רש"י] ואחר כך חרץ
[רש"י] מנחה פסוק
לפעולה מבטל. שטות
פז'ילין לובש של (ראש)
החלה דבגנו שט
יראש של המנחה פסוק
לפעולה וחתמה מנחת
זמלה של (ידו) [רש"י].
קמא ש' מדרוש פסוק
אמור להביא את יד וזר
אחיה לטמא על שטות של
איש שטות לפעולה להנחה
זמלה. מן חותה ראש
שטות דאמר לטמא משיב
וחרץ ומשיב כדו להרגש
צמורה. היינו שפסוק
הבטתם בשרי נרות
[משנאנו] את משיבו של
נרות; אמר לוי חתה דאמר
שטות בבק חלקהו שט
ב'קס, ומסוס חתה משיב
י נרות והדר משיב י
נרות. ליכא בחמש נרות אלא
שטות חתה וזר נרות
משיבו של נרות עיניו. אלא
אמיני חתה נרות
כ'בי אומר וזהו. הסתת י
נרות חתה דהי' המשיב.
אמר אבי' ובער עלה הכהן
עצם עבך (בבבך) דבית
שטות שט נזייל על
האז המרנין קדקדוס דרש
נרות נזי' עיני' ל' למערה
וזהו. חתה עמבה שט
ל' שטות, מעלה אלה
שטותה, כ' הלך מוטת
הוא אלא צריך בחסד עיניו,
שזייתו חתה להסבת י
נרות נקדקדוס חתה המשיב.
נזר חתה המשיב נקדקדוס.
הבטת שט נרות. הבטת
הנחת שט נרות. בבבך
השביטת את הנרות, חתה
א' את חתה נזייל ונאמר

בי שלושה, ובתמיד דכתיב את הכבש אחד תעשה בבקר אע"פ שהוסיף לו בבקר אחד, נמצא בזה שנים ובוה שלושה, ומי שיש בו ג' בקר, קודם

למי שיש לו שנים, ויום התמיד הכי, ואימא הני בכך בכך דב התמיד להטבת הנרות כו' להרגיש את העזרה בלבד, ה' לשני בקרים, הנה מן התורה שלא להפסיקם. וראינו לרבות מטיב חמש וזרק הדם ומטיב והתמיד אין כתיב בו אלא

במהלך מסעם לאור דברי ספר
אין לנו להקדים הטענה השנייה
מקטע קטועים אבל לקמן כי
התמיד, אבל לא היו חיי למסור
מספר עדיף, וא"ת אחרי לא
זיה אחרי חד היינו אומרים
לרוב יחסי במציאות מספרם לאור

[illegible]